

N:o 84.

Af Herr C. J. Kjellman: Angående åtgärders vidtagande för en förbättrad skogslagstiftning.

Den välgrundade klagan öfver skogssköfving och i allmänhet misshushållning med skog, som under senare åren, dels i pressen dels inom Riksdagen, låtit höra sig, har hufvudsakligen gällt Norrland; men för den, som är något förtrogen med de nuvarande förhållandena i mellersta och södra Sverige, skall det utan tvifvel framgå, att en sådan klagan är berättigad äfven i fråga om sistnämnda delar af vårt land. För ej så många år tillbaka kunde man nemligen nästan öfverallt inom den provins jag tillhör få se rätt vackra skogar, då deremot förhållandet numera är nästan motsatsen, så att en vacker skog knappast kan uppletas, hvaremot alldeles afröjda fält flerstädes möta ögat, hvilken syn ger hvarje fosterlandsvän, som, utan att förblindas af egen nytta och begär efter lättfången vinst, ser saken i dess rätta ljus, anledning till de mest sorgliga betraktelser. Detta gäller i all synnerhet om de stora magra trakter, som Småland och Westergötland har att uppvisa. Då man ser, huru såväl bolag, som enskilda personer derstädes uppköpa s. k. skogshemman endast i afsigt att afverka all derå befintlig skog, rubb och stubb, utan afseende på dess dimensioner, så tränger sig den frågan på betraktaren: Hvarmed skall framdeles i en trakt, som på grund af sin magra beskaffenhet kan frambringa endast en högst otillräcklig kvantitet spanmål, och som af naturen synes ämnad för skogsproduktion, hvarmed skall befolkningen i en sådan trakt lifnära sig, då skogen, som förr utgjort deras hufvudsakliga inkomstkälla, är alldeles uthuggen?

För att nu ej tala om det menliga inflytande skogarnes rasering utöfvar på klimatet och till följd deraf på jordbruket, vill jag blott fästa uppmärksamheten på den fara, som af samma anledning hotar en af vårt lands hufvudnäringar, jernhandteringen, och i sammanhang dermed omnämna ett exempel på följderna af skogssköfvingen. Från södra delen af Jönköpings län äro under sista året stora kvantiteter

kol för Wermlands bergslags räkning betingade att forslas dels på vanliga vägar, dels på jernväg, tillsammans 40 à 50 mil. Detta bevisar att koltillgången i det fordom skogsrika Wermland, i följd af en öfverdrifven skogsafverkning, redan nu är otillräcklig för provinsens behof och hvarifrån skola egare af masugnar och jernbruk få sina behof af kol fylla, då i en snar framtid provinser, som ännu ega någon skog qvar, blifvit utblottade på densamma?

Frågan om en ny skogslagstiftning har visserligen varit föremål för så väl Riksdagens som Regeringens ompröfning, men ännu låter resultatet deraf vänta på sig; derföre, ehuru jag väl inser, med hvilka svårigheter saken är förenad och ingalunda anser mig kompetent att afgifva förslag till en ny skogslag, vågar jag dock påkalla Riksdagens uppmärksamhet, för att få sagda fråga så snart som möjligt löst. För min del fruktar jag att detta ej låter sig göra utan genom sådana bestämmelser, som begränsa och göra ett visst intrång i den enskildes dispositionsrätt; men måne ej vår fiskeristadga och bränvinsförfattning innehålla dylika den enskildes rätt inskränkande bestämmelser? Och om så är förhållandet, synas mig dylika inskränkningar vara ännu mera berättigade, då de åsyfta en för hela landet så vigtig sak som skogarnes skyddande mot utrotningskriget

Då jag, såsom förut nämndt, ingalunda anser mig kompetent att framlägga förslag till förändrad skogslag, anhåller jag vördsamt, att det Utskott, dit denna motion blifver remitterad, måtte taga den af mig påpekade saken i öfvervägande och afgifva förslag till ordnande af vår skogsskötsel och vårdande af våra skogar, allt till vårt fosterlands framtida väl.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1874.

C. J. Kjellman,
från Jönköpings län.